

CHƯƠNG 7

Đó không phải là ngày chủ nhật cũng không phải bất kỳ ngày nghỉ nào. Mới sáng ra đã âm u, bầu trời từng mảnh lớn xám nhờ nhờ. Bởi vậy công công viên Thanh Niên hầu như không có một người nào Ghế đá, tường đá lạnh ngắt đứng trong gió xào xạc đầu thu.

Cao Hàn không ăn cơm trưa Hơn mười hai giờ, Hàn đã đến ngồi trên ghế đá, ngây nhìn những chiếc xe lăn qua trước mắt chàng, trong lòng giống như chảo dầu sôi, nung nấu cả thể xác của chàng. Lần đầu tiên trong đời, chàng hiểu được ý nghĩa của "chờ đợi".

Thời gian chậm chạp lê đi, rất chậm rất chậm, cứ ba mươi giây chàng nhìn đồng hồ một lần. Nàng có sẽ đến không? Chàng quả thực không dám chắc. Trong sự mong ngóng cháy lòng và sự chờ đợi gần như đau khổ, chàng bỗng nổi giận dữ dội với mình. Sao chàng lại khiến mình thảm khổ như thế này! Người con gái ấy không có gì là ghê gớm, không có gì là ghê gớm! Nàng chỉ là thoát tục một chút, chỉ là khác với mọi người một chút, biệt lập với đời một chút và có đôi mắt thăm sâu như mộng... Hừ, chàng cần mọi Khi thật! chàng sớm đã bị những cái "chỉ" ấy tóm chặt lấy. Nhớ lại, khoảnh khắc khiến chàng cảm thấy trời đất đều không tồn tại, là cái phút cùng Phấn Vân đàn hát diễn tấu bài "Tụ cũng khít khao, tan cũng khít khao!".

Câu "Tụ cũng khít khao, tan cũng khít khao!" hay biết bao "Khít khao" khi tụ, là đôi lòng khít khao, "khít khao" khi tan là "khít khao" không bỏ! Người, nếu không đa tình, sao biết đa tình là khổ @ Cao Hàn, mà là đồ ngọc, mà là thằng ngu, mà là kẻ đàn độn... mà sa vào giếng sâu không thấy đáy! Mà tiêu rồi! Mà hết cứu rồi! Mà tiêu rồi!

Lại nhìn đồng hồ, gần hai giờ rồi Chàng không ngồi yên được nữa, đứng dậy, nhấp nhúm bước đi đi lại lại ở cổng công viên, đi không biết bao nhiêu lượt. Vươn dài cổ, chàng nhìn kỹ mỗi một chiếc tắc xi, chỉ cần có một chiếc xe đậu lại, tim chàng lại thót lên, đến khi nhận ra người xuống xe không phải là nàng, trái tim lập tức chìm xuống, chìm xuống đến chiếc xương sườn cuối cùng!... Làm sinh viên y khoa bốn năm, lần đầu tiên chàng phát hiện "tim" có sự "vận động" kỳ lạ ấy!

Hai giờ ba phút, hai giờ năm phút, hai giờ mười phút, hai giờ mười lăm phút... Trời đất, nàng không đến! Chàng buồn bực đá gạch sỏi dưới đất, hoang mang rối trí. Khi chưa đến hai giờ, chàng từng hy vọng thời gian đi nhanh một chút, kỳ quái! Hai giờ tại sao nàng không tới! Hy vọng điên cuồng thời gian đi chậm một chút, mỗi một phút trôi qua, lại tăng thêm một phần khả năng: nàng

sẽ không tới! Chàng nhìn đồng hồ, hai giờ hai mươi phút, hai giờ rưỡi... Chàng dựa trên tường đá, buồn giận mà ủ rũ, nàng sẽ không đến, nàng sẽ không đến! Chàng nhắm mắt lại, trong lòng tựa như phát điên lên nghĩ: bước sau nên làm gì? Sấn vào nhà bộ Chung, sấn lên lầu, sấn vào gian phòng nàng... có trời mà biết, nàng ở gian phòng nào

- Cao Hàn! - Có tiếng gọi

Chàng nhanh chóng mở mắt ra, lập tức nhìn thấy Phần Vân. Nàng đang đứng trước mặt chàng, một chiếc áo lụa màu tím tối bay trước gió, làn tóc dài của nàng đang phất phơ trong gió, trong tròng mắt đen của nàng có quá nhiều sự bất mãn, bức bối và bẽ tắc. Chàng nhìn nàng, giống như một pho tượng sứ trau chuốt, giống như một nữ thần số mệnh... nữ thần số mệnh. Chàng cắn răng, hy vọng chưa từng nhìn thấy nàng, hy vọng trên cõi đời này không hề có nàng! Thế thì, Cao Hàn vẫn là Cao Hàn, sẽ cười, sẽ nói, sẽ chơi đùa, sẽ giao du với bạn gái! Quyết không phải là thằng khùng chột buồn chột vui, chột ngây chột sợ như thế này!

- Tôi đến đây - Phần Vân nhìn chàng - ông muốn như thế nào

Chàng tỉnh lại, đứng thẳng người

- Chúng ta vào nói chuyện! - Chàng vội vàng nói

Đi vào công viên Thanh Niên. Trong công viên vắng ngắt, không có mấy người đến chơi. Nàng lặng lẽ đi bên chàng, mím chặt môi, không nói một lời. Chàng cũng không nói, cúi đầu, chàng nhìn đầu bàn chân mình, nhìn đất và bãi cỏ dưới chân mình. Chàng vẫn chưa hồi tâm lại từ phút vui mừng đột nhiên nhìn thấy nàng.

Họ bắt gặp đi vào chỗ sâu của rừng rậm. Ở đây có ao sen quanh quất, nở đầy hoa màu tím. Bên ao có một cây lớn không biết tên, lá rậm che rợp chiếc ghế tựa dành cho khách nghỉ ngơi

- Ngồi đây một lát, được không? - Cao Hàn hỏi Chàng tự giận với sự vụng về của mình, càng tức giận với giọng nói thấp tha thấp thỏm của mình.

Nàng hờ hững ngồi xuống, sắc mặt u ám giống như khí trời âm u, không có chút ánh sáng mặt trời

Chàng nhìn nàng hồi lâu, gắng sức sắp xếp lại ý nghĩ rối ren của mình.

- Nghe tôi nói, Cao Hàn. - Nàng bỗng ngẩng đầu lên nói ánh mắt ấy lại kéo trái tim chàng về phía xương sườn, kéo đến nỗi trong lòng chàng giá lạnh - ông quả không nên lỗ mãng như vậy ông cũng không có quyền bức bách tôi đến đây

Hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng. Đây là lần duy nhất tôi đến. Từ nay trở đi, sẽ không có lần thứ hai!

Chàng nhìn sững nàng.

- Tôi đáng chán ghét đến thế ử - Chàng khẽ hỏi, trong mắt cháy lên ngọn lửa, giọng nói của chàng khá áp a, áp ứng...

- Không phải là đáng chán ghét mà là bá đạo - Nàng nói, ánh mắt trở nên dịu dàng một chút, mờ mờ một lớp sương mù mỏng. - Cao Hàn - Nàng trầm giọng nói - ông kiếm làm đối tượng, ông hoàn toàn kiếm làm. Tôi không phải là loại con gái ấy

- Không phải là loại con gái nào - Chàng truy hỏi

- Không phải là loại con gái có thể đùa, cười, chơi bời với ông, cũng không phải là loại con gái có thể nghiêm chỉnh với ông. Loại nào tôi cũng không phải - Nàng lắc đầu, có một lọn tóc bị gió thổi loạn, phát lên trên má nàng. Mắt nàng càng sâu tối - Tôi trải qua quá nhiều sự đời, từng gặp sinh ly tử biệt. Điều đó khiến tâm hồn tôi già nua, khiến tôi đối với cái gì... cũng không có hứng thú, bao gồm cả ông, Cao Hàn.

Chàng bất ngờ giật mình.

- Xem chừng, chúng ta ở trong hai cảnh giới, - Chàng cắn răng - Chỗ tôi là Xích đạo, chỗ cô là Bắc cực.

- Các cô gái trên Xích đạo rất nhiều - Nàng chậm rãi nói tiếp, tiếng nói êm dịu Nàng đang thương xót chàng, giống như một chị gái vỗ về đứa em nhỏ không hiểu gì - Giống như Khả Tuệ, cô ấy đối với ông vẫn thâm tình, ông đừng để lỡ hạnh phúc, Cao Hàn. Khả Tuệ là người bao nhiêu chàng trai mơ ước cầu mong. Tôi xin ông giúp tôi một chút, tuyệt đối không làm tổn thương Khả Tuệ.

Chàng nhìn nàng, ngọn lửa trong mắt càng cháy dữ dội

- Tôi không có đủ năng lực làm tổn thương Khả Tuệ. - Chàng khịt mũi nói

- Thật ử

- Bởi vì tôi trước tiên đã bị tổn thương! Động vật bị tổn thương ngay cả năng lực tự vệ cũng không có, còn nói gì đến làm tổn thương người khác!

- Cao Hàn! - Nàng kêu, có phần xúc động - ông đúng là có phần tôi không sao tưởng tượng nổi! Chúng ta vốn thuộc về hai thế giới, quen biết nhau chưa lâu ông giống như đứa trẻ con ngốc nghếch, chỉ biết theo đuổi cái mình không có được! Dù cho cái đó không đáng để theo đuổi...

- Khoan chút đã! - Chàng bỗng kêu lên, úp tay lên tay nàng. Chàng mạnh mẽ, nắm chặt lấy tay nàng - Nghe tôi nói, tôi biết tôi xem ra giống như một thằng ngốc, tôi biết lỗ mãng và bá đạo, tôi biết tôi đối với cô là một đứa trẻ mắc chứng si ngốc thời kỳ đầu! Nhưng ở cửa hàng bán chó. Cô đối với tôi, là một ngôi sao chổi ngẫu nhiên xẹt qua, tôi chưa từng mộng tưởng lần thứ hai sẽ gặp. Gặp lại cô ở nhà họ Chung, là một "ngẫu nhiên". Nhưng từ lúc nghe cô đàn bài "Tu cũng khít khao, tan cũng khít khao" trở đi, tôi liền bị cô tuyên án khổ sai chung thân! Cô có thể chế nhạo tôi, có thể mắng tôi, có thể coi khinh tôi, có thể phớt lờ tôi... tôi hôm nay nhất định phải nói rõ ràng! Từ hôm nay trở đi, mỗi lần đến nhà họ Chung, không vì Khả Tuệ, chỉ vì cô! Tôi biết câu chuyện của cô, cô khỏi nhắc lại Tôi biết thân phận của cô, cô cũng khỏi nhắc nhở tội Tôi bất chấp tất cả! Quá khứ của cô tôi không kịp gia nhập, tương lai của cô là cái mà tôi...

Nàng trở mắt ngó người ra, sừng sốt nhìn chàng.

- Có phải là ông đang lảm nhảm nói một mình hay không thế?

- Tôi đúng là lảm nhảm nói một mình! Nhưng cô cũng đã nghe rồi!

- ông điên cuồng! - Nàng thở ra một hơi - Cao Hàn, tình cảm phải của cả hai bên, lòng tôi sớm đã chết rồi! Tiếc rằng ông không kịp gia nhập vào quá khứ của tôi Mà tôi thì lại chỉ có quá khứ không có tương lai!...

- Cô có đấy! - Chàng sôi nổi nói, mặt đỏ bừng lên. Chàng nắm chặt tay nàng, lắc mạnh. - Chỉ cần cô mở cánh cửa khép kín cõi lòng mình ra! Cô biết cô là gì không? Cô không chỉ là một quả phụ, điều nghiêm trọng nhất, cô đã thành tù phạm của chính mình...

Nàng giật mình kinh ngạc. Đúng đấy! Tâm tù! Đó là vấn đề mình thường nghĩ tới Chàng nói đúng, chàng đã thăm dò tới chỗ sâu trong tâm hồn nàng. Nàng đúng là một tù phạm, là tù phạm của chính mình. Nàng sớm đã xây một nhà lao kiên cố cho mình, nhà lao không có cách nào vượt thoát.

- Cô khép kín bản thân mình! - Chàng tiếp tục kêu lên, mạnh mẽ kêu lên. - Cô không cho bất kỳ người nào tiếp xúc với cô, đó là cái tật của cô! Nhưng dù cho cô ngồi trong nhà lao của cô, cô vẫn không có cách nào khiến cô không phát sáng không phát nhiệt. Dù chỉ là một chút sáng một chút nhiệt, cô vẫn vô tình đốt cháy người khác! Là tôi xúi quẩy, là tôi lao đầu vào, ngốc nghếch bị chút sáng và nhiệt ấy đốt cháy thành tro bụi! Cô mắng tôi ư, coi khinh tôi ư Như thế tôi càng coi khinh bản thân mình. Tại sao phải bị cô hấp dẫn? Tại sao phải cùng phở với cô một bài cả Tôi hèn, tôi không ra gì, cho nên tôi đáng chịu khổ! Cô rập tâm ngồi nhà lao, tôi dựa vào cái gì để mở chìa khóa cho ổ Tôi hận bản thân tôi! Cô không biết tôi hận nhiều đến đâu! Hận bản thân tôi! Hận cái buổi chiều mua Ni Ni, hận cái vũ hội làm quen với Chung Khả Tuệ! Hận cái buổi chiều tối đi vào nhà họ Chung. Hận cái bài ca "Tu cũng khít khao, tan cũng khít

khao!" Cái mà tôi càng hận đó là cô! Cô không nên thoát tục như vậy, không nên cảm tính như vậy, không nên thanh nhã cao quý như vậy, càng không nên hiểu được âm nhạc, hiểu được lời ca! Mà lúc tôi đứng bên piano đàn ghi- ta, cô nên nện một gậy cho tôi té xỉu, mà không nên dùng đôi mắt phát sáng của cô nhìn tôi...

Nàng như ong lộng mảy lên, hơi há miệng. Càng nghe càng ly kỳ, càng nghe càng bồi rối, càng nghe càng cảm động... Mắt nàng ươn ướt, đường nhìn mù mờ. Thứ phương pháp biểu đạt mạnh mẽ của chàng khiến nàng chóng đờ không nổi Giọng nói khích động và ánh mắt cháy rực của chàng khiến nàng hoàn toàn mê mụ, hoang mang. Nàng đăm đăm nhìn chàng, nàng không thể suy nghĩ, không thể phân tích. Nàng chỉ nhìn chàng, nhìn chàng không chớp mắt. Nàng khóc...

- Ô, lại thế rồi! - Chàng thở ra mạnh một hơi - ánh mắt như vậy của cô có thể giết chết tôi!

Đột nhiên, chàng ôm nàng vào lòng, khoe miệng chàng sôi nổi đè lên môi nàng, một cảm giác thiêu đốt nóng bỏng tận chỗ sâu của tâm hồn nàng. Nàng càng mê mụ, càng hoang mang, càng không biết mình đang ở đâu Cách tay chàng mạnh mẽ khỏe, lồng ngực chàng rộng mà ấm, môi chàng ẩm ướt mà nồng nàn... Nàng nhắm mắt lại, nước mắt lăn xuống, chảy vào trong miệng hai người, nóng nóng, mẫn mẫn. Tim nàng đang trôi nổi, trôi nổi, cứ bay lên bay tít đến tầng mây thăm thẳm.

Bỗng nhiên, có mảnh lá cây bay xuống, tiếng rơi khẽ xuống đất khiến nàng giật mình. Lập tức, ý nghĩ trở lại, ý thức cũng trở lại Hạ Phấn Vân! Đáy lòng nàng có một tiếng kêu lên: Mà đang làm gì thế? Mà quên Chung Văn Tiêu rồi ử Mà quên mà là ai rồi ử Mà là thím của Khả Tuệ kia mà! Mà sớm đã không có quyền yêu và được yêu, nhất là người đàn ông trước mặt!

Nàng dùng sức đẩy chàng ra, vùng vẫy ngẩng đầu lên, hai mắt rùng rục, sáng đến chói mắt. Tay chàng mạnh mẽ xiết chặt nàng, không cho phép nàng vùng vạ Cúi đầu, chàng lại tìm kiếm môi nàng.

- Buông tôi ra! Buông tôi ra! Có người đến đây!

- Tôi mặc kệ! - Chàng bướng bỉnh, cánh tay càng ghi chặt- Chỉ cần tôi buông cô ra một cái, cô lại sẽ tự khóa mình lại

Phải đó, nàng sẽ tự khóa mình lại Nhưng, nàng khóa nàng lại, có liên quan gì đến chàng? Nàng cố hết sức vùng vẫy, tức giận trước sự trói buộc càng lúc càng chặt của chàng. Có một thứ mặc cảm phạm tội gần như tuyệt vọng vây lấy nàng.

Nàng bực bội kêu khê:

- ông có buông tay ra hay không?

- Nếu tôi buông tay ra - Chàng đăm đăm nhìn nàng - Cô bằng lòng không bỏ chạy, bằng lòng ngồi xuống nói chuyện hăn hoi được không?

- Được!

Chàng buông nàng rạ Lập tức, nàng giơ tay lên, không nghĩ gì hết, hung dữ tát chàng một cái, quay người chuẩn bị đi Chàng vươn tay ra kéo cánh tay nàng lại Nàng tự giận mình, tự dằn vò mình còn lớn hơn đôi với chàng. Tại sao phải chịu sự mê hoặc của chàng? Tại sao phải nghe chàng nói những cái đó? Tại sao phải rơi nước mắt? Tại sao phải để chàng hôn? Tại sao phải đến cuộc hẹn này Mà biết rõ anh ta là phần tử nguy hiểm việc gì cũng có thể làm!

- Sao cô nói không giữ lời - Chàng kêu lên, dùng sức lay cánh tay nàng. Chàng bị chọc giận mở to mắt, chàng phần nộ mà công bạo - Tôi nói cho cô biết, chưa từng có người đánh tôi! Cô dựa vào cái gì? Cô cho rằng cô là nữ thần thanh cao ử Cô không chịu thừa nhận cô cũng chỉ là một phụ nữ, một phụ nữ có thể bị làm cho dao động.

Nàng bị thương tổn rất lớn. Phải, nàng chỉ là một phụ nữ, vài câu đường mật, vài câu nịnh nọt khéo léo đủ để làm cho tình cảm của nàng mềm đi Nàng chỉ là một phụ nữ hư vinh, mềm yếu, không cứng cáp! Nàng rùng mình, rất nhanh lóe lên một câu: "Người phải tự khinh mình trước khi bị người khác khinh mình! Hạ Phấn Vân! Mà là tự chuốc lấy nhục!"

Nàng cắn răng, dùng sức mạnh toàn thân, đẩy mạnh Cao Hàn một cái Cao Hàn đang đứng trên tảng đá mặt nghiêng, hoàn toàn không ngờ trước nàng sẽ đẩy chàng, càng không ngờ trước cái đẩy ấy lại có sức mạnh lớn như thế, đứng không vững chàng lảo đảo "ùm" một tiếng, ngã vào ao sen.

Nàng chỉ sững sờ hai giây, gần quanh đó đã có người chạy tới Nàng nhìn Cao Hàn đang bò lên bờ, vẻ luống cuống, liền nhanh chóng cất bước xông thẳng ra phía ngoài công viên.

Nàng về thẳng nhà họ Chung, tự nhốt mình trong phòng ngủ. Tâm thần nàng hoảng hốt, tựa như mắc bệnh sốt cao Trước mặt nàng toàn là bóng người rối loạn: lúc là Văn Tiêu đang trách mắng nàng phụ tâm, lúc là Cao Hàn đang giải bày chàng "hận" nàng như thế nào Nàng nhắm mắt lại, hất không nổi hai khuôn mặt đó, dùng chần trùn đầu, cũng che không nổi hai bóng người đó. Cuối cùng, nàng ngồi lên, ăm Ni Ni trong lòng, đối mặt với tròng mắt đen láy của Ni Ni, trong óc nàng lại vang lên một câu:

- Con người tôi sợ nhất là mặc cảm phạm tội, hễ có mặc cảm phạm tội là sẽ mất ngủ...

Ai nói thế nhỉ? Bao lâu về trước? à, là Cao Hàn nói! Ở trước cửa hàng bán chó! Tại sao còn nhớ được thứ chuyện vặt ấy Tại sao câu nói lâu như thế còn in lại trong óc nàng! Nàng dùng sức hất đầu, hất không nổi bóng người ấy, tiếng nói ấy Nàng cắn môi, cắn đến nổi môi phát đau, cảm giác đau đớn chỉ làm nặng thêm thứ chua chát mềm yếu nào đó tặn trong đáy lòng nàng.

"Tôi hận bản thân tôi! Tôi hận cái buổi chiều mua Ni Ni, hận cái vũ hội làm quen với Chung Khả Tuệ, hận cái buổi chiều đi vào nhà họ Chung, hận cái bài ca "Tụ cũng khít khao"... "

Nàng lại dùng sức hất đầu, bắt mình nhớ lại từng câu nói của chàng:

"Cô cho rằng cô là nữ thần thanh cao ử Cô không chịu thừa nhận cô cũng chỉ là một phụ nữ, một phụ nữ có thể... "

Nàng chạy đến trước bàn trang điểm, trong gương có một đôi mắt lạc lõng. Lạc lõng, nhưng trong sáng. Má và môi nàng đều hồng nhuận trái với bình thường, hồng nhuận đến mỹ lệ. Nàng hận cái mỹ lệ đó! Lánh khỏi gương, nàng đi đến trước cửa sổ mặc tình ngắm hoàng hôn, đối mặt với sắc chiều, nàng lờ mờ hiểu ra được một việc: những năm tháng lòng như nước lặn của nàng đã bị phá vỡ.

Lúc ăn cơm tối, Cao Hàn không xuất hiện. Khả Tuệ bồn chồn nóng ruột, cái gì cũng không chú ý, trách u Hà chân giò không nấu như, trách Thúy Vi không bằng lòng mua áo gió cho nàng, trách bà nội mang đi cái khăn quàng của nàng... Phân Vân vẫn như bình thường, cơ hồ không nói lời nào, nhưng trong lòng đang bất an. Khí trời khá lạnh, nước dưới ao sen ấy chắc là vừa bắn vừa lạnh! nàng sao có thể đẩy người xuống ao sen? Phải, một buổi chiều nàng làm rất nhiều việc mà từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên làm: lần đầu tiên đánh người một cái tát, lần đầu tiên đẩy người xuống ao sen, lần đầu tiên cùng người hôn nhau trong công viên...

Sau bữa cơm, chuông điện thoại reo Khả Tuệ lao nhanh như tên bắn đến trước máy điện thoại, nhắc ống nghe lên. Phân Vân lên nhìn nàng, vàng mây đen trên mặt Khả Tuệ đã biến mất giống như kỳ tích. Khả Tuệ cảm ông nghe vừa cười vừa nói:

- A lô, Cao Hàn, anh buổi chiều đi đâu thế? Sao không đến nhà tôi ăn cơm tối U Hà nấu cho anh chân giò mà anh thích ăn, ngon lắm ngon lắm! Đáng đời anh không được ăn! cái gì? Liên hoa lạc? ("Liên Hoa Lạc" (Hoa sen rơi) vừa có nghĩa là tên một bài hát, vừa có ý ngầm "rơi xuống ao sen".) Anh đi hát Liên hoa lạc? anh lạc phách hả? Lạc phách đến phải hát Liên hoa lạc hả?...

Phấn Vân ưỡn Ni Ni lên, giấu mặt vào trong đám lông dài của nó nàng muốn cười Khả Tuệ vẫn nói chuyện tào lao với Cao Hàn trong điện thoại

- Chúng ta đi xem chiếu bóng đi, được không? - Anh đến đón tôi Cái gì? Nhà tôi có cạp sẽ ăn thịt anh? Cái gì? Anh cảm mạo hả? Anh là người thương phong cảm mạo A lô, Cao Hàn, anh tốt cuộc đang nói những gì thế? Sao lại vĩnh viễn không có lúc đứng đắn! Ờ, ờ, ờ... - Khả Tuệ "ờ" liên mấy tiếng, trên mặt nàng có vẻ nghĩ ngợi sâu xa, tròng mắt lặng lẽ đưa đẩy, dùng tay xoay quanh dây điện thoại Sau đó nàng bỗng ngẩng đầu, nhìn thẳng Phấn Vân. Tim Phấn Vân đập mạnh. Khả Tuệ đã gờ ông nghe cho Phấn Vân nói:

- Anh ấy nói muốn nói chuyện với tím!

- Ai - Nàng sợ đến nhảy nhồm lên, biết rõ mà vẫn cứ hỏi, mặt lại trắng bệch ra

- Cao Hàn! - Khả Tuệ kêu lên - Anh này thật kỳ quái, anh ấy hẹn cháu ngày mai đi ra ngoài, nói có chuyện nói với cháu Anh ấy nói anh ấy sáng tác bài liên hoa lạc, muốn hỏi tím bản nhạc a ca từ a, cháu cũng nghe không rõ... Dù sao anh ấy cũng muốn nói chuyện với tím!

Phấn Vân đặt Ni Ni xuống, đi lại, trong lòng thấp thỏm, rồi bời Cầm ông nghe lên, nàng "a- lô, lập tức trong ống nghe truyền đến tiếng Cao Hàn:

- Nghe đây! Cô đáng ghét đến cực điểm, tôi chưa từng gặp người phụ nữ đáng ghét nào hơn so với cô! Cô khiến tôi vừa mất mặt vừa luống cuống! Tôi tức đến quả thật muốn... quả thật muốn... văng tục! - Chàng hít một hơi, tiếng nói bỗng nhiên biến thành vừa thấp vừa dịu vừa trầm vừa chân thành - Phấn Vân, tôi nhớ cô

Nàng lập tức cắn chặt môi, lại có màng lệ nhòa trên mắt. Nàng thấy được rằng trong nhà có ánh mắt đang sắc bén chiếu vào nàng. Nàng hoảng sợ, hồi hộp, nhìn lại, đó là Văn Mục. Nàng quay người lại, đối mặt với tường, nàng lại nghe thấy tiếng chàng:

- Tôi biết cô không tiện nói chuyện, không nên nói gì cả. Tôi đã hẹn Khả Tuệ chiều mai đến quán cà phê, tôi sẽ nói rõ với nàng. Nghe đây! Tôi sẽ cố hết sức nói được uyển chuyển, sẽ không làm tổn thương nàng...

- Cao Hàn - Nàng thấy giọng, gấp rút mà nôn nóng nói - Không thể được.

- Đó là việc của tôi, không cần cô lo! Lời cô nói với tôi, tôi đã nghe thấy rồi

- Tôi có nói gì đâu! - Nàng ngạc nhiên.

- Lòng cô nói, cô mắng tôi thô lỗ, dã man, to gan mà nguy hiểm! Cái đáng ghét nhất là nói câu này, khiến cô bị thương tổn! Nói cô chỉ là một phụ nữ! Phần Vân, tôi không phải là sĩ nhục cô, mà là một lời chân thành! Tại sao muốn làm nữ thần ở trên cao chót vót? Hoan nghênh cô về với nhân gian, cô biết không? Cô tốt đẹp ôn tồn, nên là một người phụ nữ hoàn mỹ!

Nàng thở nặng nhọc, đúng là nói không ra lời

- Không nói nhiều nữa, tối mai tôi phải đến hãng truyền hình Trung ương quay phim. Khoảng chừng tám giờ quay xong. Tám giờ tôi đợi cô ở cổng hãng truyền hình Trung ương!

- Tôi...

- Đừng nói nhiều! Cô không đến, tôi sẽ không rời khỏi chỗ ấy Tối mai gặp!

"Cạch" một tiếng, điện thoại cắt. Nàng gác điện thoại, quay đầu lại, trong lòng rối tinh rối mù, trong óc cũng rối tinh rối mù. Nàng liếc nhìn vào trong nhà, cúi đầu xuống đi lên lầu Mới lên được hai bậc cầu thang, Khả Tuệ đã tựa như gió lốc cuốn đến trước mặt nàng, nắm lấy tay nàng tươi cười, nũng nịu, e thẹn khẽ hỏi:

- Anh ấy nói gì với thím thế? Anh ấy nói gì với thím thế?

Phần Vân đứng lại, có một thứ cảm giác ăn trộm bị tóm ngay tại chỗ. Nàng chăm chú nhìn Khả Tuệ, trên khuôn mặt ngây thơ hạnh phúc của Khả Tuệ chỉ có sự e lệ ngọt ngào

- Anh ấy nói với thím về cháu phải không? - Nàng khát vọng, khẽ hỏi

- Phải... phải đấy - Phần Vân áp úng - ông ấy nói, ông ấy hẹn cháu chiều mai đến quán cà phê, hai người... định đến chỗ nào

- Hạnh Lâm.

- à, - Nàng ngừng một chút - Có số điện thoại của ông ấy không? Tôi muốn gọi điện thoại nói với ông ấy về chuyện bản cạ

- Được - Khả Tuệ lập tức nói số điện thoại, vừa nhiệt tâm, khẩn cầu nói - Thím giúp anh ấy với, anh ấy sắp lên truyền hình.

Phần Vân gật đầu, tiếp tục đi lên lầu Khả Tuệ kéo chặt tay nàng, cũng theo lên lầu Khi họ đi vào phòng ngủ của Phần Vân, Khả Tuệ mới đột nhiên đóng cửa phòng, đột nhiên nép vào lòng Phần Vân tựa con chim nhỏ nép vào người, ôm eo Phần Vân xoay tròn một hồi, nàng khẽ cười hỏi:

- Thím Ba, nếu anh ấy cầu hôn với cháu, cháu nên làm thế nào

Phân Vân sững sờ. Khuôn mặt Khả Tuệ tràn đầy hạnh phúc, mắt đẹp của nàng lóe lên ánh sáng, nàng thấy giọng, dịu nhẹ, dường như niềm vui dâng đầy cần phải có người chia sẻ. Mặt ửng đỏ, nàng nói:

- Thím Ba, cháu nói với thím một bí mật, bí mật ngay cả ba má cũng không biết. Cháu yêu anh ấy! Cháu toàn tâm toàn tâm toàn tâm yêu anh ấy! Cháu sẽ lấy anh ấy!